บทที่ 1
บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 81 ระบุไว้ว่า รัฐต้องจัดการศึกษา อบรมและสนับสนุน ให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้ผู้เรียนเกิดความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ สถานศึกษาต้องพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ระยะที่ 9 (พ.ศ. 2545 –2549) (กรมวิชาการ 2545 : 10-11) มุ่งให้คนไทยได้รับการพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข พึ่งพาตนเองได้ มีจิตสำนึกในความเป็นไทย มีศาสนธรรมและวัฒนธรรมในวิถีชีวิต มีส่วนร่วมในการเสริมสร้างประชาคมไทย และประชาคมโลกให้มีความรู้ สังคมคุณภาพ สังคมคุณธรรม สังคมสมานฉันท์และเอื้ออาทร บนพื้นฐานภูมิปัญญาไทยและสากล อันนำไปสู่ระบบเศรษฐกิจที่ใช้ความรู้เป็นฐาน ซึ่งแผนพัฒนาการแนะแนวจะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ดังกล่าว ทั้งนี้เพราะการแนะแนวเป็นกระบวนการที่จะช่วยให้บุคคลรู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมมีทักษะในการจัดการชีวิต ตลอดจนสามารถปรับตนเองและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

สภาพการณ์ในปัจจุบันเป็นยุคสมัยของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่งผลให้มีการแข่งขันกันในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นในด้านการทำงาน การเรียนหนังสือ หรือการประกอบธุรกิจล้วนแล้วแต่เป็นการแข่งขันกันทั้งสิ้น การที่วิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้านั้น มิได้หมายความว่าสภาพจิตใจของผู้คนในสังคมจะพัฒนาการตามวิทยาการนั้นๆ ทำให้คนที่ไม่สามารถจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เข้ามารุมเร้าได้นั้นมีปัญหาส่งผลกระทบต่อภาวะจิตใจ ทำให้เกิดภาวะของความเครียด เพราะคนเหล่านี้ไม่มีภูมิต้านทานของสภาวะทางจิตใจอ้างอิงจาก สำนักปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2546 : 1)

ความฉลาดทางอารมณ์ (E Q) เป็นปัจจัยประการสำคัญที่บ่งชี้ความสำเร็จของบุคคลทั้งในด้านการงานและการดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เพราะบุคคลที่มีความฉลาดทาง

อารมณ์จะเป็นบุคคลที่มีแผนในการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม รู้จักแสวงหาความสุขให้ตนเองได้ ตามอัตภาพสามารถเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคได้โดยไม่ย่อท้อ มีวินัย มีความรับผิดชอบ สามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหาได้อย่างสุขุม รอบคอบ สมเหตุสมผล มีความเมตตากรุณา มีอารมณ์ขัน มีแนวคิดเชิงบวก มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับผู้อยู่รอบข้างและสามารถปรับตัวอยู่ในสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม จากที่กล่าวไว้ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมความฉลาดทางอารมณ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546 : คำนำ) ซึ่งสอดคล้องกับ ทศพร ประเสริฐสุข (2543 : 89-111) กล่าวว่า ผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงจะประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและด้านการงาน เป็นที่ยอมรับของสังคม สามารถร่วมงานกับผู้อื่นได้ดี มองโลกในแง่ดีและดำเนินชีวิตด้วยความสุข ในทางกลับกันหากมีความฉลาดทางอารมณ์ต่ำจะเป็นคนที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์และความขัดแย้งภายในตนเองได้ ไม่มีความสุข เอาตัวเองเป็นใหญ่ ไม่ค่อยเป็นมิตร วิตกกังวล คิดมาก ว้าเหว่ เหงา ขาดมิตร มีปัญหาในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัวไม่ได้ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆมากมาย

การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์จึงเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเด็กในวัยประถมศึกษานี้จะมีอารมณ์สลับซับซ้อน มีความรู้สึกที่หลากหลายอันเป็นผลเนื่องจากความคิดที่เติบโตขึ้นมาและความรู้สึกเกี่ยวกับโลกรอบตัวที่กว้างขึ้น อุมาพร ตรังคสมบัติ (2544 : 49) และแม้ว่าเด็กในวัยนี้จะเรียนรู้การควบคุมอารมณ์ แต่ก็ยังไม่สามารถทำได้ดี ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540 : 63) ซึ่งสอดคล้องกับ เทอดศักดิ์ เดชคง (2542 : 59) ที่ได้ศึกษาพบว่า เด็กไทยในปัจจุบัน มีความสุขน้อยลง มีความเครียดสูงขึ้น ซึ่งมีสาเหตุหลายประการ ตั้งแต่การขาดทักษะในการผ่อนคลายตนเอง ปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และความมั่นคงทางอารมณ์ ในขณะเดียวกันเด็กวัยประถมศึกษาเป็นวัยที่เริ่มจะใช้เวลาส่วนมากอยู่กับเพื่อน และเริ่มเรียนรู้ที่จะให้ความร่วมมือ รู้จักให้และรับ เด็กจะใช้เวลากับเพื่อนร่วมวัยมากขึ้น เด็กเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมต่างๆ จากเพื่อน สุรางค์ โค้วตระกูล (2544 : 86) เด็กวัยนี้ อิริคสัน (Erikson อ้างถึงใน กันตวรรณ มีสมสาร 2544 : 4) กล่าวว่าเป็นระยะวิกฤต(Critical Period) เป็นระยะที่มีการเรียนรู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของมนุษย์ เด็กจึงต้องพบกับปัญหาเฉพาะ ถ้าเด็กสามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จก็จะเกิดความรู้สึกที่ดี แต่ถ้าแก้ปัญหาไม่ได้ก็จะเกิดความรู้สึกที่ไม่ดี ซึ่งส่งผลต่อการก้าวสู่พัฒนาการทางด้านอารมณ์และบุคลิกภาพในขั้นต่อไป วัยย่างเข้าสู่วัยรุ่นซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 10-12 ปี เป็นวัยที่อยู่ในช่วงระยะวิกฤติช่วงหนึ่งของพัฒนาการ เพราะเป็นช่วงที่คาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็กและวัยรุ่น นับว่าเป็นช่วงที่มีการเจริญเติบโต และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สุรางค์ โค้วตระกูล (2544 : 89) ดังนั้นเด็กวัยนี้จึงเป็นช่วงวัยที่ควรได้รับการฝึกฝนกิจกรรมที่พัฒนาและส่งเสริมทักษะ

ทางด้านอารมณ์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข เด็กเกิดการเรียนรู้ทักษะทางสังคมในการปรับตัวกับเพื่อน และการจัดการกับอารมณ์นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของการเข้ากลุ่มกับเพื่อน จัดได้ว่าเป็นส่วนของการรู้จักสร้าง และรักษาสัมพันธภาพโดยที่การเอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความคล่องแคล่วในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์จากความร่วมมือของผู้อื่น กรมสุขภาพจิต (2543 : 17-18) ในช่วงวัยนี้จึงจัดได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่จะฝึกฝนกิจกรรมประเภททักษะต่างๆให้แก่เด็กได้อย่างดีเลิศ ซึ่งสิ่งที่ได้รับการฝึกนั้นจะเป็นสิ่งที่ติดตัวติดใจเด็กไปจนตลอดชีพ เนื่องจากอยู่ในช่วงวัยที่อยู่ในระยะเอาการเอางานกับปมด้อย (Industry vs. Inferiority) ศรีเรือน แก้วกังวาล (2544 : 50-51) ซึ่งสอดคล้องกับ เทอดศักดิ์ เดชคง (2542 : 41) กล่าวว่า นักการศึกษาและนักจิตวิทยาเชื่อกันว่า ความฉลาดทางอารมณ์เป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้โดยวิธีการต่างๆหลากหลายวิธี หนึ่งในวิธีการเหล่านั้นคือ การแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาและพัฒนาผู้รับบริการให้มีชีวิตที่ดีและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น เหมือนกับ สมร ทองดี และปราณี รามสูต (2545 : 22) ได้กล่าวว่าการแนะแนวด้านส่วนตัวและสังคมในสภาพสังคมไทยในปัจจุบันประเด็นสำคัญประการหนึ่งที่จะต้องเน้นคือ การควบคุมตนเมื่อเผชิญปัญหาและการจัดการกับความเครียดอย่างสมเหตุสมผล เพื่อเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์

การใช้กิจกรรมแนะแนวเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนได้เพราะเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักและเข้าใจตนเอง รู้จักสภาพแวดล้อม สามารถเลือกและตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมตลอดจนปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบกลุ่มย่อยด้านส่วนตัวและสังคมซึ่ง วัชรี ทรัพย์มี (2545 :176) กล่าวว่าเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดเห็น เพื่อให้สมาชิกได้เข้าใจตนเอง มีทักษะในการสื่อสารและทักษะทางสังคม ทำสิ่งต่างๆอย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2542 : 19-20) ได้ระบุว่า กิจกรรมเป็นส่วนหนึ่งที่จะสามารถพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน เนื่องจากกิจกรรมเป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ ความคิดเห็น ความชำนาญการในด้านต่างๆที่มีอยู่ในตัวของนักเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเพิ่มสมรรถนะในด้านการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ให้แก่นักเรียนได้อีกทางหนึ่ง กิจกรรมที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนมีหลากหลายรูปแบบ เช่น เกม บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง เป็นต้น ดังเช่นงานวิจัยของ อักษรา ศิลปีสุข (2545) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรม

แนะแนวที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเปรียบเทียบระดับความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ความเห็นใจผู้อื่น ความรับผิดชอบ แรงจูงใจในการทำงาน การตัดสินใจและการแก้ปัญหา สัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน ความภูมิใจและพอใจชีวิตของตนเอง ความสุขสงบทางใจและสมาธิในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระดับ .05 แสดงว่ากิจกรรมมีผลต่อการช่วยให้นักเรียนมีความฉลาดทางอารมณ์สูงขึ้น นอกจากนี้ยังมี สินิทธ์ วงศ์ธิดา (2546) ยังได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแม่สายประสิทธ์ศาสตร์ จังหวัดเชียงราย ผลปรากฏว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนักเรียนมีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น

จากข้อมูลข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์โดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ และการให้ข้อสนเทศแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบักคอง เพราะเด็กในวัย 6-12 ปี เป็นช่วงวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมต่างๆมากขึ้น ต้องการที่จะแสดงความคิดเห็นและแก้ปัญหาต่างๆ ต้องการรู้สึกว่าตัวเองสามารถทำอะไรได้หลายๆอย่าง เพื่อการสร้างความนับถือในตนเอง ตลอดจนต้องการการยอมรับจากเพื่อนและครูในโรงเรียน เด็กในวัยนี้สามารถสอนได้ง่ายเพราะความที่อยากจะทำ อยากที่จะเอาใจผู้คน และอยากที่จะเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจอยากทำการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการและการให้ข้อสนเทศเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กวัยนี้เพื่อให้เป็นคนดี คนเก่งและมีความสุข ตรงตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลของการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ

2.3 เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการและกลุ่มควบคุมที่ใช้โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการนักเรียนกลุ่มทดลอง มีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการนักเรียนกลุ่มทดลองมีความฉลาดทางอารมณ์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ใช้โปรแกรมการให้ข้อสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านบักดอง อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 66 คน

4.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านบักดอง อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่มีคะแนนความฉลาดทางอารมณ์ต่ำถึงปานกลางเมื่อเทียบกับเกณฑ์ปกติ และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 40 คน สุ่มอย่างง่ายเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน

4.3 รูปแบบของการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยศึกษาจากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมวัดก่อนและหลังการทดลอง (The Randomized Control-Group Pretest-Posttest Design)

4.4 ตัวแปรที่ศึกษา

4.4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1) ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ

2) โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ

4.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียน

4.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

4.5.1 ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับกลุ่มทดลอง

4.5.2 แบบประเมินความฉลาดทางอารมณ์ ของกรมสุขภาพจิตใช้สำหรับให้ผู้ปกครองประเมินความฉลาดทางอารมณ์เพื่อคัดแยกนักเรียน

4.5.3 แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้สำหรับให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมวัดความฉลาดทางอารมณ์ก่อนและหลังการทดลอง

4.5.4 โปรแกรมการให้ข้อสนเทศสำหรับกลุ่มควบคุม

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบักดอง อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2550

5.2 ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถทางอารมณ์ที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข ประกอบด้วยปัจจัย 3 ประการ คือ ด้านดี ด้านเก่ง และด้านสุข

5.2.1 ด้านดี ประกอบด้วย ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความต้องการของตนเอง ความสามารถในการเห็นใจผู้อื่น และความสามารถในการรับผิดชอบ

5.2.2 ด้านเก่ง ประกอบด้วย ความสามารถในการรู้จักและสร้างแรงจูงใจให้แก่ตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจและแก้ปัญหา และความสามารถในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น

5.2.3 ด้านสุข ประกอบด้วย ความภูมิใจในตนเอง ความพึงพอใจในชีวิต และความสงบทางใจ

5.3 ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนวหลายๆกิจกรรมที่นำมารวมกันเพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการ โดยชุดกิจกรรมแนะแนวประกอบด้วย 1) คำชี้แจงและการเตรียมตัวของผู้ให้บริการ 2) แผนการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งระบุสื่อ ใบงาน ใบความรู้หรืออุปกรณ์การจัดกิจกรรมไว้ในแต่ละแผน 3) เครื่องมือและคำชี้แจงการใช้เครื่องมือตรวจสอบพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการใช้กิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ

5.4 โปรแกรมการให้ข้อสนเทศ หมายถึง โปรแกรมการให้ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง คำแนะนำ คำบอกเล่า หรือความคิดที่ถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือข้อเขียน ซึ่ง

บันทึกหรือเสนอไว้ในรูปแบบต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับข้อสนเทศได้รับรู้และเข้าใจเพื่อใช้ประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ

5.5 บูรณาการ หมายถึง การนำชุดกิจกรรมที่มีกิจกรรมที่หลากหลายและแตกต่างกันนำมาบูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อให้การจัดกิจกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบักดอง อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ

6.2 สามารถนำชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการไปใช้ในการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนวัยเดียวกันที่มีลักษณะความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ

6.3 เป็นแนวทางให้ผู้ที่สนใจศึกษาและพัฒนาจิตลักษณะหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์อื่นๆ ได้ศึกษาวิจัยต่อไป

6.4 ได้นวัตกรรมทางการแนะแนวที่ใช้พัฒนานักเรียนระดับประถมศึกษา